

[Aksel Larsen.]

kan være situationer, hvor strejke er det eneste middel, lønmodtagerne er i stand til at anvende for at skaffe sig tålelige forhold eller for at skaffe sig en rimelig andel i den almindelige velstandsstigning, den almindelige indkomstfremgang.

Når dette er sagt, vil jeg have lov til at tilføje, at hvad ølstrejken, som også har været omtalt her, angår, så er det jo tydeligt, at bryggerierne både kunne og ville gå med til at betale højere lønninger og være mere imødekommende, men at det var Arbejdsgiverforeningen, der forbød dem det. Det er naturligvis, set fra et snævert arbejdsgiversynspunkt, forståeligt, hvis man på grund af hele den udvikling, jeg har berørt med et par ord, frygter for, at det, hvis bryggeriarbejderne, der kommer senere end andre lønmodtagere, får en lønforhøjelse, der ligger højere end de berømte 3 eller 4 pct., kan virke sådan, at de lønmodtagere, der kom ind under den store overenskomstafslutning, med rette siger: nu blev vi altså snydt; så må vi tænke på, om ikke vi i overenskomstperioden kan skaffe os noget af den dækning, vi burde have haft. Men jeg tror, det er for snævert et synspunkt, Arbejdsgiverforeningen anlægger. Det er for mig givet, at den i højere grad burde se på, hvad der er årsagen til, at det er gået, som det er gået, og det er, som jeg allerede har sagt, den manglende økonomiske samordning. Man søger først og fremmest at låse lønningerne fast, at låse lønmodtagernes indkomster fast, og giver derefter priserne en kolossal tand opefter.

Hvad telefonkonflikten angår, så skal jeg ikke påstå, at jeg er sagkyndig, og jeg ved sådan set alt for lidt om tjenestemænds lønningsforhold, om normeringsproblemer og sådan noget, men det er klart for mig — og jeg tror, jeg dér er enig med det ærede medlem hr. Anker Jørgensen — at det i temmelig høj grad er en strid om normeringer, det her drejer sig om, naturligvis normeringer eller normeringsændringer, som vil medføre visse lønforskydninger, formentlig opefter; men mon man ikke kunne have undgået at komme i denne situation for telefonstandens vedkommende, hvis man i rette tid havde erkendt, at eftersom det er det offentlige, der ejer telefonselskaberne i dette land — staten har jo alene 51 pct.

af aktiekapitalen i Københavns Telefon og i Jydsk Telefon, og Fyns Telefon er kommunal — at eftersom telefonselskaberne er i offentlig eje, burde man også have vurderet telefonselskabernes ansatte anderledes og i højere grad have behandlet dem på lige fod og normeret dem på lige fod med tjenestemændene eller, hvis jeg må sige det således, med de egentlige tjenestemænd. Hvis man havde gjort det, er det muligt, at man kunne have undgået denne optrækkende konfliktsituation.

Naturligvis må jeg erkende, at det vil ikke være bekvemt — og det kan være meget skadeligt — om vi får en hel eller delvis telefonstrejke. Jeg må dog minde om, at for en 30-40 år siden eller så havde vi i hvert fald i København en langvarig og omfattende telefonstrejke, og samfundet klarede sig endda, men det er selvfølgelig blevet mere kompliceret siden dengang. På den anden side kan jeg ikke lade være med at komme med det personlige hjertesuk, at vi er nogle stykker, der ville betragte det som en velsignelse, hvis telefonen ikke ringede i nogle dage, men jeg forlanger naturligvis ikke, at regering og folketing, telefonfunktionærer og telefonselskaber af den grund skal lave telefonkonflikt eller lade telefonkonflikten løbe.

Hvad angår det af regeringen foreslåede indgreb, vil jeg sige, at sådan som lovforslaget er formet, og sådan som det er fremsat, tiltaler det os ikke. Hvordan man end vender og drejer det, og selv om regeringen har været smart og sat nogle sprogkyndige mennesker til at opfinde et neutralt ord, nemlig ordet „fællesudvalg“, så kan man sætte fællesudvalg for og sætte fællesudvalg bag, voldgiften beholder dog sin smag. Det er et voldgiftsforslag om nedsættelse af en voldgiftsdomstol, som skal afgøre denne konflikt — ja, det skal være et fællesudvalg, bestående af 8 medlemmer, 4 fra hver side, og de kan endda skiftes ud, efter som det er forskellige grupper, det drejer sig om. Det ser jo meget godt ud, men der skal være en formand, som også skal være opmand, når de 8 ikke kan blive enige, eller de to parter ikke kan blive enige.

Må jeg i den forbindelse henlede opmærksomheden på affattelsen af § 3, stk. 2. Jeg tror, ministeren skulle overveje en ændret affattelse. Der står nemlig, at de otte vælger